

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Journalen CC

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2000 , s. 49v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-cc-txt-shoot-id047dca79-d21d-4940-8f7d-b588d0974cd7.pdf> (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 17

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden. [Læs CC0-erklæringen](#)

Hvergang jeg vil sige Noget, er der En, der lige i samme Øieblik siger det. Det er ligesom jeg var en Dobbelttænder, og mit andet Jeg bestandig kom mig i Forkjøbet, eller medens jeg staaer og taler, alle Folk troe, at det er en Anden, saa at jeg med Rette kan gjøre det Spørgsmaal, som Boghandler Soldin gjorde sin Kone: Rebekka, er det mig, som taler? – Jeg vil rende ud af Verden, ikke i Kloster, – jeg har Kraft i mig endnu, – men for at finde mig selv (det Samme siger enhver anden Vrøvler), for at glemme mig selv; heller ikke hen, hvor en snadrende Bæk over Marken trasker væk. – Jeg veed ikke, om dette Riim er af nogen Digter, men jeg vilde ønske, at en ubøielig Ironi vilde tvinge en eller anden sentimental Digter til at skrive det, dog saaledes, at han selv bestandig læste noget Andet. Eller Echoet – ja Echo, Du Ironiens Stormester, Du, der i Dig selv parodierer det høieste og dybeste paa Jorden: Ordet, der skabte Verden, idet Du blot giver Bobinetsomridset, ei Fylden – ja Echo, hævn alt det sentimentale Vaas, der skjuler sig i Skove og Enge, i Kirke og Theater, og som der engang imellem løsriver sig og overdøver mig Alt. Jeg hører ikke i Skoven Træerne fortælle gamle Frasagn osv., – nei mig tilhviske de al den Sludder, de saa længe have været Vidner til, mig bede de i Guds Navn om at hugge dem om for at fries fra disse Naturens Tilbedere, der vrøvle. – Ja gid alle disse Vrøvlhoveder sad paa een Hals; jeg skulde nok med Caligula vide hvad jeg havde at gjøre. Jeg seer allerede Du bliver bange for, at jeg skulde ende paa Skafottet. Nei seer Du vel – der vilde vel Vrøvlhovedet (jeg mener det, der indbefatter alle de enkelte) have bragt mig, men Du forglemte, at det gjør ingen Skade i Verden. Ja Echo, – Du, som jeg engang hørte revse en Beundrer af Naturen, da han udbød: hør hist, eensomme Fløitetoner af en elskende Nattergal – og Du svarede: gal – ja hævn, hævn Du – Du er Manden! –